

Подагра в детството

ОТ АНОНИМЕН

1 Януари 2000 година

Мозъчната томография разказва историята!

Всичко започна, когато бях някъде около 13 годишен. Майка ми, която ми мислеше доброто, искаше да завърши основното си образование на всяка цена и да продължи в гимназия. Това не ми се нравеше особено, защото съкровено ми желание беше да уча някакъв занаят.

Все още си спомням онези събития, сякаш беше вчера. Майка ми започна да плаче и ме умоляваше да продължи академичното си образование. Накрая се предадох, но с цената на конфликт на самообезценяване – конфликт на сърчност, свързан с ръцете ми. Защо? Защото знаех, че като продължа в гимназията няма вече да практикувам любимия си спорт карате. Мисълта, че няма да уча занаят и няма да играя карате беше тежък удар за мен.

Но с решението ми да опитам и да зарадвам майка ми, за която това значеше много, аз реших конфликта си на самообезценяване. Едновременно с това се активира конфликт на бежанеца, защото новото училище беше с пансион, а аз мислено се съпротивлявах толкова много в началото, че на практика това се превърна във фобия.

Поради комбинацията от решен конфликт на самообезценяване и активен бежански конфликт, аз получих подагра на 13 години! Това се изрази в подути стави на пръстите на дясната ръка, които бяха много твърди и болезнени. По онова време нямаше разбиране или обяснение за подаграта при толкова млад човек.

За щастие ние не отидохме на лекар тогава. Най-вероятно той щеше да диагностицира левкемия! Но, когато д-р Хамер погледна мозъчната ми томография, първият му въпрос беше: „Какво ти се е случило, когато си бил дете? Какво не ти е било позволено да направиш или да не правиш повече?“

Тайната престава да бъде вече тайна, когато ти се задава толкова конкретен въпрос 25 години по-късно!

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com